

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Vita Et Doctrina Jesu Christi

Avancini, Niccolò

Coloniae Agrippinae, 1689

Hebdomada XXIII. Post Pentec.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59970](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59970)

tum trahit periculum, & à momento pendet æternitas.

3. *Hoc autem scitote, quoniam si sciret Pater familias, quâ horâ fur veniret, vigilaret utique, & non sineret perfodi domum suam.* Ibid. Fur observat horam, qua ipse non observatur. Si non omni hora vigilas, nulla satis vigilas; quia illam observat, qua tu non vigilas. At *dies Domini, ut fur veniet.* 2. Petr. 3. Jacob. 5. *Ecce Iudex ante januam assistit. Ergo & vos estote parati, quia qua hora non putatis, filius hominis veniet.* Non mirare, quod furis nomen assumat Deus: tui gratia id facit, ut cautum reddat. *Dedisti metuentibus te significationem, ut fugiant à facie arcus.* Ps. 59.

DOMIN. XXIII. POST PENTEC.

Parabola Ficulneæ infructuosæ.

1. **A**rborem fici habebat quidam plantatam in vinea sua. & venit quærens fructum in illa, & non invenit. Luc. 13. Tu es arbor illa plantata in vinea Religiosi status, aut Ecclesiæ. A te quærit Dominus fructum conformem tuo statui. Ut enim arbor quævis fructum reddit *juxta genus suum*; ita Deus non alium à te fructum quærit, quam si sit juxta vocationem tuam. Quos ergò fructus protulisti hæctenus? quam paucos? plus foliorum, aut apparentiæ fuiti-

E e t e

te, quam operum. Vestis te Religiosum magis probavit, quam vita. Nihil invenit in te deus. O Miser! Itane imposterum dimittes famelicum JESUM?

2. *Dixit autem ad cultorem vineæ: Ecce anni tres sunt, ex quo venio quaerens fructum in ficulnea hac, & non invenio: succide ergo illam: ut quid etiam terram occupat? Quot annos expectavit dominus, ut fructum faceres? tot, quot vitæ dedit, quot Religionis. Quoties venit, per Superiores, per inspirationes, & gratias, quaerens, & monens, ut fructum feras? Et usque in hanc diem es idem, qui fuisti, nihilo teipso melior. Quanta dei tui in te patientia! Quanta in te sterilitas! Nonne potuit tibi dicere: *Vi quid terram occupat* hanc tam sanctam, in qua alius uberrimos fructus ferret? Quid si dicat: *Mors succide illam*: Superior, succide illam ab hac vinea, non est digna, quæ terram occupet?*

3. *At ille respondens dicit: Domine, dimitte illam & hoc anno, usque dum fodiam circa illam & mittam stercora: & si quidem fecerit fructum: sin autem in futurum succides eam* Ibid. Agit hic cultor boni superioris partes Amat ficulneam, seu subditum, pro quo de precatur: vult ulteriorem habere patientiam. Vult circa illam fodere increpationibus, & admonitionibus; vult mittere ster-

cora,

cora, mortificando, humiliando, ad suæ turpitudinis cognitionem inducendo, in spem reddendi fructus. Sed quorsum cultor, si culturam non admitteres?

F E R I A II.

Mulier, decem & octo annis incurvata, sanatur.

1. *Ecce mulier, quæ habebat spiritum infirmitatis decem & octo annis; & erat inclinata, nec omninò poterat sursum respicere. Luc. 13. In hanc considera in terram pronas animas, quæ oculos suos statuerunt declinare in terram. Psal. 16. quarum affectus solùm terrena sapiunt. Quo fit, ut oculos cogitationum ad æterna & divina non erigant. Quid infelicius hoc homine? sed quot tu annos in hac infirmitate laborasti? quàm parum de deo cogitasti? quàm immerisus fuisti in limo profundi, deprimentibus te passionibus, quarum impetu ferebaris! O si nunc saltem erigaris!*

2. *Quam cùm videret Iesus, vocavit eam ad se, & ait illi: Mulier, dimissa es ab infirmitate tua. Ibid. Hæc est benignitas Jesu, nos sua gratia vocantis, & vota nostra prævenientis. Non dimittimur ab infirmitatibus passionum, nisi vocati accedamus ad Jesum per imitationem. Et imposuit illi manus, & confessam erecta est, emel tantum tactam esse a Je-*

a Je-

à Jesu suffecit, ut erigeretur. At quoties te tetigit manus Domini, per externas internasque afflictiones, & nondum te erigis ad divina? quoties te toto suo corpore, & sanguine tetigit in Eucharistia, & adhuc terrena sapis?

3. Respondens autem Archisynagogus, indignabatur prætexens violationem Sabbathi. Ibid. Dominus autem ostendit posse curari citra violationem Sabbathi; si quidem & alius in Sabbatho ad aquarum ducitur, prætexit Sabbathi cultum, re ipsa invidet gloriae Christi. Imitaris Archisynagogum, si larvâ virtutis tua tegis vitia; si ratione defendis, si externè virtutem præ te fers, internè tuo commodo servis.

F E R I A III.

Pharisæi suadent Christo fugam.

2. **A**ccesserunt quidam Phariseorum, dicentes: Exi, & vade hinc; quia Herodes vult te occidere. Luc. 13. positicum hoc phariseorum inventum. Simulant amicitiam in Christum, quem perditum vellent. Gravis illis erat gloria Christi, & plausus, quem à populo ferebat. Ideò sub alio prætextu fugam suadent. Bene agenti ferenda est invidia. Ob hanc juberis aliquando inde abesse ubi bene es operatus; cedere officium, quo

gloriam Dei promovisti. Quin & magnorum odium prætexetur. Quomodo ad hæc es dispositus ?

2. *Et ait illis: Ite, dicite vulpi illi: Ecce ejicio demonia, & sanitates perficio.* Ibid. Quasi dicat; Quod mei est muneris facio: Hinc Herodem non metuo. Impenetrabile scutum contra omnes persecutiones, est agere quod muneris est, & vocationis tuæ. Quid facies inter odia, & calumnias? *Ejice demonia passionum tuarum, ut tunc nulla tui dominetur iniquitas.* Quid facies oppressus invidia? *perfice sanitates,* hoc est, a sana mente non discede, ut quid indignum agas, aut loquaris.

3. *Veruntamen oportet me hodie, & cras, & sequenti die ambulare.* Ibid. Ecce in ipso metu objectu constantiam Christi. Perseveraturum se ait, quidquid periculi obviet. Quid tu ais; ubi molestiæ occurrunt? non petis mutare locum, non munus, ut eas declines? Hocne verò est ambulare in via virtutis, quæ tentatione perficitur? & cujus id virtutis est? Si ad fundum inspicias, est amoris proprii, est animi suorum commodorum amantis.

* * *

Sanatur Hydropicus.

1. **ET** factum est, cum intraret Iesus in domum
 cujusdam Principis Phariseorum Sabbatho
 manducare panem, & ipsi observabant eum
 Luc. 14. Cur sit eorum conviva, quorum
 novit malitiam? Ut eis profit instruendo.
 Ita potius consulebat alieno bono, quam
 suo. Quid tu agis inter eos, qui tibi minus
 bene afficiuntur? non declinas? non evi-
 tas? *Observabant eum, & censurabant acta.*
 Esto paratus observari ab omnibus & in o-
 mnibus; aliàs non observabis omnia, quæ
 observanda sunt. Non enim observabis cha-
 ritatem, quæ *patiens est, benigna est, & omnia*
suffert.

2. *Ecce homo quidam hydropicus erat ante illum.*
 Ibid. Te ipsum cum S. Aug. 1. quæst. Evang.
 in hoc h dropico considera *Hydropem habes*
concupiscentiam. In hanc quo es indulgen-
 tior, eo evadit ditior Quo enim cedis ma-
 gis, magis invalescit Utinam expertus non
 esses! Vide, quanto studio sit cohibenda.
Si tui non fuerint dominati, tunc immaculatus
eris, & emundaberis à delicto maximo. Psalms
 118.

3. *Iesus dixit ad Legisperitos, & Phariseos.*
Si licet Sabbatho curare? Ibid. Prudens quæ-
 stio, antequam opereris: *Si licet: ipse verò*
 appreh-

apprehensum sanavit eum, & dimisit.
 Apprehendere, est suum facere. Sedul. l. 4.
 Paschal. c. 1. Festinat hominem curare, quem
 magis suum esse desiderabat. Nemo est animo
 sanus, nisi eum Christus suum faciat. Vult &
 te suum facere: cur reluctaris? cur magis
 esse tuus.

F E R I A V.

Christus dedocet Phariseos ambi-
 tionem.

1. *C*um invitatus fueris ad nuptias, non discum-
 bas in primo loco. Luc. 14. Arcetur hoc
 aphorismo prioris loci, aut honoris appe-
 tentia, eo argumento, quod eam sequatur
 confusio ex justa alterius prælatione. Cui te
 proponis, is tibi iudicio dei antefertur. Et
 merito: quia tu tibi Christum postponis.
 Absit inquis: Imo facis, si te non omnibus
 postponis. Christus se omnibus postposuit;
 novissimus virorum. *Isai. 53. abjectio plebis. Psal.*
21. Ergo si vel uni te anteponis, anteponis
 te Christo, qui se eidem postponit. Igitur
 merito is, cui te præponis, iudicio dei tibi
 antefertur, qui novissimus virorum omnibus
 præposuit.

2. *C*um vocatus fueris, recumbe in novis-
 simo loco. *Ibid.* Aphorismus hic ad humilita-

rem spectat. Eum tibi locum suadet Christus, quem ipse elegit: *Elegit autem abjectus esse, & semetipsum exinanivit.* Non velles quam vicinissimus esse Christo? Ergò debes te infra omnes demittere, quia is se post omnes reposuit.

3. *Omnis, qui se exaltat humiliabitur; & qui se humiliat, exaltabitur* Ibid Alius est ordo mundi, alius Dei. Quo quis inferior est in ordine mundi, eo superior est in ordine Dei, & è converso. Christus in ordine mundi postremus est, in ordine Dei primus. Igitur quantum ad Christum in ordine hominum te depressisti, tantum in ordine Dei cum eo exaltaberis. Unde ergò cœcitas tua, qua non vis ex postremis esse? Quid amabilius, quàm esse Christo propinquum? Responde tibi, & erubescere.

F E R I A VI.

Parabola de Ove perdita.

1. **E**rant appropinquantibus ei Publicani, & peccatores, ut audirent illum. Et murmurabant Pharisei dicentes, Quia hic peccatores recipit, & manducat cum illis. Luc. 15. Quam oppositus est fastui Phariseorum spiritus Christi! Illi superbè despiciunt, & vitant peccatores, tanquam immundos; Chri-

stus eos allicit, & blandè excipit. Uter in te Spiritus dominatur? Murmurant, quòd peccatores recipiat. Quàm essemus miseri, si hoc non faceret! Si te non recepisset, in qua abyfso voveris?

2. *Et ait ad illos parabolam istam. Ibid.* Qua suum institutum & finem explicat; & sic causam reddit, cur peccatores recipiat: *Homo quidam* (ipse Christus) *ex centum ovibus* sive ex omnibus creaturis rationalibus tum in cælo, tum in terra, *unam perdit*, nempe hominem, & te per peccatum. *Dimisit nonaginta novem*, nempe Angelos: *ivit ad illam, qua perierat*. scilicet ad te: quæsit te, quot angustiis, & doloribus! per quæ tormenta sua: quàm arduas vias ivit, à stabulo usq; ad Crucem! Invenit te, sumpsit te in humeros suos & deportavit te in hoc ovile, in quo vis. Agnosce, quam turpiter erraveris: quam sequendo unam herbulam voluptatis in immania præcipitia deveneris. Agnosce tui Jesu benignitatem, & amorem, qui te quæsit, inventam in hoc ovile detulit. Absit, ut posthac erres

3. *Et veniens domum convocat amicos, & vicinos, dicens: Congratulamini mihi, quia inveni ovem meam, qua perierat. Ibid.* O bonitas Jesu mei! Ego convocare deberem omnes creaturas, ad gratulandum mihi, quia inventus sum, & vitam recepi: ille sibi

gratulatur, quasi me invento lucrum reciperet. Ah! si tantum gaudium habet deus te invento, noli te ei iterum subtrahere; imò verò te ipsum denuò illi dona.

S A B B A T H O.

Parabola de filio prodigo.

1. **H**omo quidam (Deus) habuit duos filios; justos, & peccatores; & dixit adolescentior ex illis, peccator, Pater da mihi portionem substantiæ, quæ me contingit. Luc. 1. talenta naturæ & gratiæ, quæ bonis, & malis deus distribuit. Et divisit illis substantiam. Dat enim unicuique ipse sine optimo, ut eis ad vitam æternam utamur. Seu justus, seu peccator sis, quanta accepisti à Patre tuo? quæ dona naturæ? quantum cumulum gratiarum? si alteri ea contulisset, quæ non præstitisset? quid tu illis agis?

2. Et post non multos dies. Ibid. Neque enim peccator diebus multis à peccato abstinet. Adolescentior filius peregrè profectus est, procul à patria cœlesti, procul à Patre deo, in regionem longinquam, ut quo remotior esset à Patre, eo licentiosius viveret, nec reverentia oculorum patris refrænaretur. Et ibi dissipavit substantiam suam, gratiam, dona supernaturalia; Intellectum quoque, & voluntatem depravavit, vivendo luxuriosè. secundum

impetum suarum concupiscentiarum Uti-
nam non is sis, qui hac parabola depinga-
ris ! Recogita annos adolescentiæ tuæ ;
*Delicta iuventutis meæ, & ignorantias meas ne
memineris Domine. Pl. 14.*

3. Et postquam omnia consumasset, facta est
fames valida in regione illa, & ipse cepit egere.
Ibid. Semper enim eget, qui nihil dei habet:
qui vivit secundum concupiscentias ; nam
concupiscentia ignis est, qui nunquam dicit,
sufficit. Prov. 30. Et abiit, & adhaesit uni civi-
um, seu dæmonum, seu pravaram consuetu-
dinum. Et misit illum in villam suam, ut porcos
pasceret, suos appetitus & sensuum volupta-
tes sequeretur Et cupiebat implere ventrem su-
um siliquis peccatorum, quas porci inferna-
les manducabāt: & nemo illi dabat, ad sufficiē-
tiam, quia quo plus peccabat, plus peccare
quærebat veluti famens O misera peccato-
ris conditio ! Quo devenit, qui semel à deo
recedit, & non illico revertitur ? O nobilis
creatura tot ornata donis, quo sponte tua
decidis !

DOMIN. XXIV. POST PENTEC.

Filius prodigus in se revertitur,
& pœnitentia ducitur.

1. *IN se autem reversus, dixit : Quanti merce-
narii in domo Patris mei abundant pani-
bus.*